A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2019. október 3.*

„Közszolgálat – Tisztviselők – A személyzeti szabályzat 24. cikke – Segítségnyújtás iránti kérelem – A személyzeti szabályzat 12a. cikke – Lelki zaklatás – A segítségnyújtási kötelezettség terjedelme – Távoltartási intézkedés – Az igazgatási eljárás időtartama – Felelősség – Nem vagyoni kár”

A T-730/18. sz. ügyben,

DQ és a mellékletben megnevezett többi felperes[1] (képviseli őket: M. Casado García-Hirschfeld ügyvéd)

felpereseknek

az **Európai Parlament** (képviselik: E. Taneva és T. Lazian, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a felperesek által lényegében a felettesüknek felrótt lelki zaklatásra vonatkozó segítségnyújtás iránti kérelem nem megfelelő elbírálása miatt állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: V. Valančius, elnökként eljárva, P. Nihoul és J. Svenningsen (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

1 A felperesek, azaz DQ és a mellékletben megnevezett többi felperes az Európai Parlamentnek a *[bizalmas]* főigazgatóság (a továbbiakban: főigazgatóság) *[bizalmas]* igazgatóságának *[bizalmas]* egységéhez[2] (a továbbiakban: egység) beosztott tisztviselői.

* Az eljárás nyelve: francia.

1 A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

2 Kitakart bizalmas adatok.

2 2013-ben a felperesek két másik munkatársukkal együtt jelezték az egység vezetője (a továbbiakban: egységvezető) hivatali feletteseinek, a *[bizalmas]* igazgatóság igazgatójának (a továbbiakban: igazgató) és a főigazgatóság főigazgatójának (a továbbiakban: főigazgató), hogy ez az egységvezető nem megfelelő magatartást tanúsított.

3 A főigazgatóhoz címzett, 2013. november 11-én kelt levelükben a felperesek két másik munkatársukkal együtt – aggasztónak tartva a felettesük egészségi állapotát, valamint az egység összetartó erejét és szakmai hozzáértését – konkrétan azt kérték, hogy halasszák el az egységvezető számára előírt nyelvvizsgát (a továbbiakban: 2013. november 11-i levél). Véleményük szerint az egységvezető a teszt sikertelensége esetére megfenyegette a vizsgabizottság tagjait. Az adott ügyben az egységvezető azzal fenyegetőzött, hogy ha megbukik a vizsgán, öngyilkos lesz, vagy megtorolja rajtuk a bukást. A felperesek és a két másik munkatárs a 2013. november 11-i levélben arra is hivatkozott, hogy az orvosi szolgálat egyik orvosszakértője egy feljegyzésben, amelyet később átadtak az igazgatónak, összeírta az egységvezető által tanúsított különböző magatartásokat, amelyeket az egység személyi állományának egyes tagjai a 2013. október folyamán az orvosi szolgálatnál tett látogatásuk során egybehangzóan ismertettek. A felperesek így tehát tudatták a főigazgatóval, hogy komoly aggályaik vannak az egységvezető szakmai és szociális magatartásával kapcsolatban.

4 2013. november 18-i e-mailjében a főigazgató bejelentette a felpereseknek, hogy arra kérte az igazgatót, hogy egyrészt a főigazgatóságon belül vizsgálja meg az általuk tudomására hozott tényeket, másrészt tájékoztassa az egységvezetőt nyelvvizsgája elhalasztásáról.

5 2013. december 5-i e-mailjében a felperesek kérték az igazgatót, hogy állítsa le az egység tagjainak külön-külön történő megkérdezését, és tekintse a fellépésüket kollektívnek, vagyis csoportosan találkozzon velük. Válaszában az igazgató kifejtette, hogy tapasztalata szerint az egység tagjai magánbeszélgetés keretében őszintébben tudnak beszélni, mint csoportos találkozó keretében, és emiatt részesítette előnyben az egyedi megbeszéléseket. Miután úgy ítélte meg, hogy az egyénenként tartott meghallgatásoknak köszönhetően megfelelő képet kapott a helyzetről, sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy korábban nem tájékoztatták az egységen belüli problémákról, de közölte a felperesekkel, hogy korainak tartja az egység teljes személyi állományát összehívni, és erre csak akkor kíván sort keríteni, ha a légkör megfelelőbb lesz.

A. A segítségnyújtás iránti kérelemről és a kinevezésre jogosult hatóság által elfogadott intézkedésekről

6 2014. január 24-én a felperesek és két másik munkatársuk ügyvéd közreműködésével az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 90. cikkének (1) bekezdése alapján a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtott be az egységvezető által állítólagosan elkövetett, a személyzeti szabályzat 12a. cikkébe ütköző lelki és szexuális zaklatás miatt (a továbbiakban: segítségnyújtás iránti kérelem) a Parlament főtitkárához, aki a Személyzeti Főigazgatóság főigazgatójával együtt az intézményen belül az ilyen segítségnyújtás iránti kérelmek intézéséért felelős.

7 Segítségnyújtás iránti kérelmükben a felperesek két másik munkatársukkal együtt arra kérték a főtitkárt, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 23. cikke alapján haladéktalanul függessze fel beosztásából a szervezeti egység vezetőjét; függessze fel a 2013. évi szakmai teljesítményükre vonatkozó, őket érintő értékelési eljárást (a továbbiakban: 2014. évi értékelési eljárás); továbbá indítson igazgatási vizsgálatot, és vállalja át az ügyvédi költségeiket.

8 2014. január 28-án a felperesek két másik munkatársukkal együtt kérdést intéztek a Parlament személyzeti igazgatási egységének igazgatójához azzal kapcsolatban, hogy a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtása miatt tartanak attól, hogy másnap az egységvezető jelenlétében szolgálati ülésre kerül sor. Még aznap e-mailben tájékoztatták őket, hogy a szolgálati ülésen két, „a főigazgatóság által küldött” személy is jelen lesz.

9 A felperesek ezzel kapcsolatban meglepődve tapasztalhatták, hogy ez a két személy egyrészt az igazgató volt, aki a segítségnyújtás iránti kérelemben név szerint szerepelt, másrészt pedig a főigazgató jogi tanácsadója, aki szintén szerepelt az említett kérelemben.

10 A felperesek szerint a 2014. január 29-i találkozó során az egységvezető munkájának méltatását követően az igazgató az egységvezető távozása után említést tett a segítségnyújtás iránti kérelemről, jelezve ugyanakkor, hogy nem ismeri annak tartalmát, és kérte a felpereseket, hogy beszéljenek vele nyíltan. Ezt mondta ugyanis nekik: „Open your hearts and tell me what is on your liver” (Mondják el nekem nyugodtan, mi nyomja a szívüket). Azt javasolta továbbá a felpereseknek, hogy forduljanak a munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottsághoz. A felperesek azt kérték az igazgatótól, hogy ez a beszélgetés hivatalos jellegű-e, mivel igenlő válasz esetén kérnék jogi képviselőjük jelenlétét, aki nem tartózkodik a teremben. Az igazgató azt válaszolta, hogy olyan belső megbeszélésről van szó, amely kizárja a jogi képviselő jelenlétét. A keresetlevélben a felperesek ismertetik, hogy az igazgatóval folytatott megbeszélést újabb megfélemlítési kísérletként, az összetartásuk elleni tisztességtelen támadásként és az emberi méltóságuk megsértéseként értékelik.

11 2014. február 10-i levelében a felperesek jogi képviselője kifogásolta a segítségnyújtás iránti kérelem intézését, és arra hivatkozott, hogy a 2014. január 29-i találkozón az igazgató nem megfelelő módon beszélt velük, valamint hogy két nappal később az egységvezető és a nyelvvizsgabizottság egyik tagja találkoztak. Ebben az összefüggésben megismételte annak fontosságát, hogy a lehető legrövidebb időn belül igazgatási vizsgálatot indítsanak, és megelőző intézkedéseket hozzanak.

12 2014. február 17-i levelében a Személyzeti Főigazgatóság főigazgatója tájékoztatta a felpereseket azokról az ideiglenes intézkedésekről, amelyeket a Parlament kinevezésre jogosult hatósága a segítségnyújtás iránti kérelemre válaszul már elfogadott. A kinevezésre jogosult hatóság ezért úgy határozott, hogy az egység vezetését egy másik egység vezetőjére bízza, és bejelentette, hogy az egységvezető helyére egy olyan személyt fog kijelölni, aki a 2014. évi értékelési eljárásra vonatkozóan első értékelő lesz, végül pedig, hogy a lehető leghamarabb igazgatási vizsgálatot fog indítani.

13 2014. március 4-én az igazgató arról tájékoztatta a felpereseket, hogy a főtitkár úgy döntött, hogy őt nevezi ki első értékelőnek, míg a fellebbviteli értékelői feladatot egy másik igazgató fogja ellátni.

14 2014. április 11-én a felpereseket tájékoztatták, hogy megindították az egységre vonatkozó igazgatási vizsgálatot, és beidézték őket az április 15-ére kitűzött meghallgatásra.

15 2014. május 21-én a felperesek a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtottak be a kinevezésre jogosult hatóság azon határozatával szemben, amelyben az igazgatót nevezték ki a 2014. évi értékelési eljárásra vonatkozóan első értékelőnek, és emellett kérték az értékelési eljárás felfüggesztését, az egységvezető feladatainak ellátása alól történő felfüggesztését, a munkahelyükön való biztonságuk garantálását célzó intézkedések elfogadását, valamint a segítségnyújtás iránti kérelem intézésével kapcsolatos titoktartást.

16 Az Európai Unió Közszolgálati Törvényszékének Hivatalához 2014. május 22-én beérkezett és F-49/14. számon nyilvántartásba vett keresetlevelükben a felperesek két másik munkatársukkal együtt többek között azt kérték, hogy e bíróság semmisítse meg a kinevezésre jogosult hatóság azon határozatát, amelyben az igazgatót nevezték ki első értékelőnek, függessze fel a 2014. évi értékelési eljárást, és függessze fel az egységvezetőt feladatainak ellátása alól.

17 A Közszolgálati Törvényszék elnöke a 2014. június 12-i DQ és társai kontra Parlament végzésével (F-49/14 R, EU:F:2014:159) elutasította a felperesek és a két másik munkatársuk egyike által külön beadványban benyújtott, ideiglenes intézkedés iránti kérelmet.

18 2014. június 2-án a Parlament közölte a felperesekkel a segítségnyújtás iránti kérelemre vonatkozó végleges megállapításait. Három ilyen megállapítást tett: először is, hogy az egységvezetővel szemben távoltartásra vonatkozó intézkedést fogadtak el, és az egység személyzeti igazgatását ezentúl egy másik egységvezető látja el, másodszor, hogy az egységvezető helyére a felperesekre vonatkozó 2014. évi értékelési eljárásban első értékelőnek az igazgatót nevezték ki, harmadszor pedig, hogy a személyzeti szabályzat 86. cikke alapján fegyelmi vizsgálatot indítottak az egység vezetőjével szemben.

19 2014. június 3-i feljegyzésében a Parlament főtitkára arról tájékoztatta a főigazgatót, hogy úgy ítéli meg, hogy a 2014. évi értékelési eljárásnak a megfelelő ügyintézés elve alapján történő lebonyolítása problémákba ütközik, és ezért úgy döntött, hogy az értékelési eljárást az egész egységre vonatkozóan ideiglenesen felfüggeszti mindaddig, amíg kiegyensúlyozott megoldást nem sikerül találni, pontosabban, amíg a kinevezésre jogosult hatóság a szükséges nyugalmat visszanyerve döntésképes nem lesz.

20 2014. szeptember 26-án a főtitkár kinevezésre jogosult hatósági minőségében elutasította a 2014. május 21-i panaszt, részben, mivel idő előttinek tartotta, amennyiben az a kinevezésre jogosult hatóság ideiglenes intézkedéseire vonatkozott, részben pedig megalapozatlanság miatt.

21 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2014. november 20-án érkezett levelükben a felperesek másik két munkatársukkal együtt arról tájékoztatták e bíróságot, hogy elállnak az F-49/14. sz. ügyben benyújtott keresetüktől, azzal az elsődleges indokkal, hogy a Parlament többek között elfogadta, hogy „megteszi a 2014. június 2-i és 3-i feljegyzés[é]ben közölt ideiglenes intézkedéseket”.

22 A 2015. január 12-i DQ és társai kontra Parlament végzésben (F-49/14, EU:F:2015:1) a Közszolgálati Törvényszék törölte az F-49/14. sz. ügyet a nyilvántartásából, és úgy határozott, hogy a Parlament maga viseli saját költségeit, valamint a felperesek és két másik munkatársuk részéről felmerült költségeket, és lényegében azzal indokolta a határozatát, hogy a felpereseknek azért nem volt más lehetőségük, mint keresetet indítani és ahhoz kapcsolódóan ideiglenes intézkedés iránti kérelmet benyújtani jogaik megvédése és az állítólag ellenük irányuló lelki és szexuális zaklatással szemben a kinevezésre jogosult hatóság fellépésének kikényszerítése érdekében, mert a Parlament nem tett konkrét és végleges lépéseket az egységvezető felfüggesztése, illetve a 2014. évi értékelési eljárás felfüggesztése iránt.

23 A felperesek állítása szerint 2015 októberében a kinevezésre jogosult hatóság az igazgatási vizsgálatot követően készített egy – velük nem közölt – jelentést, amelyben megállapítást nyert, hogy az egységvezető magatartása kimeríti a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett zaklatás fogalmát.

B. A felperesek jogi képviselőjének a segítségnyújtás iránti kérelemmel kapcsolatban felmerült kiadásainak, költségeinek és munkadíjának viselése

24 2015. december 2-án a felperesek két másik munkatársukkal együtt a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján megismételték a segítségnyújtás iránti kérelemben szereplő azon kérésüket, hogy a kinevezésre jogosult hatóság vállalja át jogi képviselőjük összes kiadásának, költségének és munkadíjának viselését.

25 A kinevezésre jogosult hatóság 2016. február 2-i határozatával elutasította e kérelmet. A felperesek és két másik munkatársuk által 2016. május 4-én benyújtott panaszt a 2016. szeptember 1-jei határozatban szintén elutasították.

26 A Törvényszék Hivatalához 2017. január 20-án érkezett és T-38/17 számon nyilvántartásba vett keresetlevélben a felperesek két másik munkatársukkal együtt azt kérték, hogy a Törvényszék vagyoni káruk megtérítéseként kötelezze a Parlamentet 92 200 euró megfizetésére, amely összeg először is a segítségnyújtás iránti kérelemmel összefüggésben, másodszor az általuk a Parlament ellen a Tribunal du travail francophone de Bruxelles (brüsszeli francia nyelvű munkaügyi bíróság, Belgium) előtt indított eljárás keretében, harmadszor pedig a T-38/17. sz. ügyben benyújtott keresettel összefüggésben a jogi képviselőjük részéről felmerült összes kiadás, költség és munkadíj összegének felel meg.

27 Az ellenkérelem 2017. április 12-i benyújtását követően a Törvényszék (első tanács) 2017. május 18-i határozatában megbízta az előadó bírót, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 50a. cikkének és a Törvényszék eljárási szabályzata 125a. cikke (3) bekezdésének megfelelően tárja fel a jogvita egyezség útján történő rendezésének lehetőségeit.

28 Az előadó bíró azon javaslatára válaszul, hogy egy erre vonatkozó megállapodástervezet alapján egyezség útján rendezzék az ügyet, a Parlament 2017. június 1-jei levelében jelezte, hogy kész tárgyalásokat folytatni a felperesekkel, valamint a két másik munkatársuk egyikével, míg utóbbiak 2017. június 2-i levelükben azt közölték, hogy nem kívánják békés úton rendezni a jogvitát.

29 2017. június 7-i levelében az előadó bíró felszólította a felpereseket, valamint a két másik munkatársuk egyikét, hogy vizsgálják felül álláspontjukat, és adott esetben erősítsék meg az egyezség útján történő rendezésről való lemondásra irányuló szándékukat, és felhívta figyelmüket arra a tényre, hogy a bírósági eljárás keretében a kereset elfogadhatóságát többek között a 2014. március 20-i Michel kontra Bizottság végzésből (F-44/13, EU:F:2014:40, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) következő ítélkezési gyakorlatra tekintettel kell megvizsgálni, mivel két alkalommal, a jelen esetben a 2014. január 24-i segítségnyújtás iránti kérelemben és a 2014. október 6-i levélben már kérték a kinevezésre jogosult hatóságtól a segítségnyújtás iránti kérelemmel összefüggésben felmerült ügyvédi költségek megtérítését, és mivel az ügy irataiból nem állapítható meg, hogy a kinevezésre jogosult hatóság számára a személyzeti szabályzatban előírt négy hónapos válaszadási határidő lejártával hozott hallgatólagos elutasító határozatokat panasz útján megtámadták volna.

30 2017. június 15-i levelükben a felperesek, valamint a két másik munkatársuk egyike arról tájékoztatta a Törvényszéket, hogy végül kapcsolatba léptek a Parlamenttel, és ezzel összefüggésben további válaszadási határidőt kértek, amelyet a Parlament kérésére 2017. július 21-ig meghosszabbítottak. 2017. július 11-i, illetve 6-i levelükben a felperesek, valamint a két másik munkatársuk egyike, illetve a Parlament arról tájékoztatták a Törvényszéket, hogy a jogvita békés úton történő rendezése érdekében egyezségre jutottak, és így az ügyet a 2017. július 17-i DQ és társai kontra Parlament végzéssel (T-38/17, nem tették közzé, EU:T:2017:557) törölték a Törvényszék nyilvántartásából. Ezt az egyezséget azonban a T-38/17. sz. ügyben szóban forgó kérelmekben és panaszokban nem szereplő, esetleges külön kártérítési kérelmeket nem érintve kötötték meg.

C. A jelen ügyben szóban forgó kártérítési kérelemről

31 2017. december 13-án a felperesek a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján arra kérték a kinevezésre jogosult hatóságot, hogy méltányossági alapon 192 000 euró összegben térítse meg a kinevezésre jogosult hatóság által a segítségnyújtás iránti kérelmük elbírálása során elkövetett hiányosságokkal – többek között a megfelelő ügyintézés elvének és a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésével, valamint az egészségüket, biztonságukat és méltóságukat tiszteletben tartó munkafeltételekhez való joguk megsértésével – állítólagosan okozott, nem vagyoni károkat.

32 Mivel a kinevezésre jogosult hatóság nem tett eleget e kártérítési kérelemnek, a felperesek 2018. május 23-án panaszt nyújtottak be a kártérítési kérelmüket hallgatólagosan elutasító, 2018. április 13-i határozattal szemben.

33 2018. szeptember 12-i határozatával a főtitkár mint kinevezésre jogosult hatóság megalapozatlanság miatt elutasította a 2018. május 23-i panaszt, és emlékeztetett a kinevezésre jogosult hatóság által elfogadott segítségnyújtási intézkedésekre, így többek között arra, hogy az egységvezetőt feladatai ellátása alól felfüggesztették, és 2016. január 6-án fegyelmi eljárást indítottak ellene, amely azt eredményezte, hogy a fegyelmi tanácshoz való fordulást és az érintett személy 2016. november 14-i meghallgatását követően 2017. február 27-én fegyelmi szankciót szabtak ki vele szemben. A kinevezésre jogosult hatóság szerint ezek az intézkedések a felpereseket újra olyan munkakörülmények közé helyezték, amelyek tiszteletben tartják az egészségüket, a biztonságukat és méltóságukat. Ez azt is bizonyítja, hogy miután a kinevezésre jogosult hatóság 2014 februárjában elfogadta a segítségnyújtásra irányuló intézkedéseket, nem került sor újabb, lelki zaklatásnak minősülő cselekményre.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

34 A Törvényszék Hivatalához 2018. december 12-én benyújtott keresetlevelükkel a felperesek megindították a jelen keresetet, amelyben azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a kártérítési kérelmüket hallgatólagosan elutasító határozatot, és szükség esetén a 2018. május 23-i panaszukat elutasító 2018. szeptember 12-i határozatot;

– rendelje el a méltányossági alapon 192 000 euróra becsült nem vagyoni káruk megtérítését;

– kötelezze a Parlamentet „időközben keletkezett kompenzációs és késedelmi kamatok megfizetésére”;

– kötelezze a Parlamentet a költségek viselésére.

35 A felperesek ugyanezen a napon benyújtott külön beadványukban az eljárási szabályzat 66. cikke alapján névtelenséget kértek.

36 A 2019. március 20-án benyújtott ellenkérelemben a Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

37 A Parlament ugyanezen a napon benyújtott külön beadványában a harmadik személyeket érintő egyes adatoknak a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból való kihagyását kérte.

38 2019. április 19-én a Törvényszék lezárta az eljárás írásbeli szakaszát.

39 Mivel a felek az eljárás írásbeli szakaszának lezárásáról való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, a Törvényszék, miután úgy ítélte meg, hogy az iratok alapján megfelelő információkkal rendelkezik, az eljárási szabályzat 106. cikkének (3) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

40 A Törvényszék Hivatala 2019. augusztus 1-jei levelében pervezető intézkedésként felszólította a Parlamentet, hogy válaszoljon több kérdésre, amit az az előírt határidőn belül meg is tett.

III. A jogkérdésről

A. A megsemmisítés iránti kérelmekről

41 A felperesek a kártérítési kérelmek benyújtása mellett a kártérítési kérelmüket hallgatólagosan elutasító határozat megsemmisítését is kérik, és szükség esetén a 2018. május 23-i panaszukat elutasító 2018. szeptember 12-i határozat megsemmisítését.

42 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kártérítési kérelmet elutasító intézmény határozata szerves részét képezi az előzetes közigazgatási eljárásnak, amely megelőzi a Törvényszék előtt benyújtott, felelősség megállapítása iránti keresetet. Mivel az intézmény által a pert megelőző szakaszban képviselt álláspontot tartalmazó jogi aktus kizárólag azt a célt szolgálja, hogy lehetővé tegye az állítólagosan kárt szenvedett fél számára, hogy kártérítési kérelemmel a Törvényszékhez forduljon, az ilyen határozat megsemmisítése iránti kereseti kérelmek a felelősség megállapítása iránti kereseti kérelemhez képest nem vizsgálhatók önállóan (1997. december 18-i Gill kontra Bizottság ítélet, T-90/95, EU:T:1997:211, 45. pont; 2001. március 6-i Ojha kontra Bizottság ítélet, T-77/99, EU:T:2001:71, 68. pont; 2010. március 25-i Marcuccio kontra Bizottság végzés, F-102/08, EU:F:2010:21, 23. pont).

43 Következésképpen az első kereseti kérelemről nem kell külön határozni.

B. A kártérítési kérelemről

44 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy nem vagyoni kár érte őket a kinevezésre jogosult hatóság azon mulasztása miatt, hogy nem hozta meg kellő időben a segítségnyújtás iránti kérelmükre válaszoló, megfelelő intézkedéseket, amelyek biztosítani tudnák számukra az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikkének megfelelő munkafeltételeket. Amint azt a felperesek keresetlevelében leírt különböző események is tanúsítják, a felperesek úgy vélik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság szervezeti egységeinek tétlensége miatt az egységvezető részéről további támadások érték a méltóságukat, személyiségüket, testi és lelki épségüket. Ezenkívül a kinevezésre jogosult hatóság az igazgatási vizsgálatot nem az észszerű határidő elvét tiszteletben tartva indította meg. Nem szorgalmazta kellő időben az egységvezetővel szemben fegyelmi szankciót kiszabó fegyelmi eljárás megindítását sem. A felperesek továbbá arra hivatkoznak, hogy az egységvezető az orvosi titok védelméhez való jogukat is megsértette.

45 A felperesek következésképpen az általuk méltányossági alapon 192 000 euróra becsült nem vagyoni káruk megtérítését követelik.

46 A Parlament a kártérítési kérelem megalapozatlanság miatti elutasítását kéri, és hangsúlyozza, hogy szervezeti egységei minden észszerű intézkedést megtettek attól az időponttól kezdve, hogy a felperesek a segítségnyújtás iránti kérelemmel hivatalosan a kinevezésre jogosult hatósághoz fordultak. Bár belátja, hogy a helyzetet nem kezelték mindig a szükséges határozottsággal, hangsúlyozza, hogy a segítségnyújtás iránti kérelemre válaszul hozott távoltartási intézkedést követően az egységvezető csak alkalmanként találkozott az egység tisztviselőivel, és csupán eseti jelleggel hozott az említett egységet érintő döntéseket. Márpedig a Parlament szerint ezek az elvétve előforduló, mellékes esetek nem alapozhatják meg a felelősségét, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a segítségnyújtási intézkedések meghatározását illetően széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Az igazgatási vizsgálati eljárás és az egységvezetővel szemben indított fegyelmi eljárás időtartamát illetően a Parlament kifejti, hogy az igazgatási vizsgálat jelentős számú személyt érintett, és az egységvezető annak ellenére sem fogadta el a vele szemben hozott intézkedéseket és szankciókat, hogy a vizsgálatok során igen sok dokumentumot sikerült összegyűjteni, miközben a kinevezésre jogosult hatóságnak biztosítania kellett az egységvezető mint fegyelmi eljárás alá vont személy alapvető és eljárási jogainak

tiszteletben tartását. Egyébiránt a Parlament hangsúlyozza, hogy az egységvezető a vele szemben kiszabott fegyelmi szankciót megtámadva keresetet indított a Törvényszék előtt, méghozzá a 2019. szeptember 20-i UZ kontra Parlament ítélet (T-47/18, EU:T:2019:650) alapjául szolgáló keresetet, amely ítéletben a Törvényszék az említett szankciót megsemmisítette. Mindenesetre a felperesek nem bizonyították, hogy újrabeosztását követően az egységvezető további, nem megfelelő magatartást tanúsított volna velük szemben.

1. A kinevezésre jogosult hatóság által elkövetett, az Unió felelősségének megalapozására alkalmas jogsértésekről

a) Általános megfontolások

47 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az európai uniós intézmény, szerv vagy hivatal felelősségének megállapítása általában több feltétel – nevezetesen a neki felrótt magatartás jogellenessége, az állítólagos kár bekövetkezése, valamint a felrótt magatartás és az állítólagos kár közötti okozati összefüggés – együttes fennállásától függ (2019. április 10-i AV kontra Bizottság ítélet, T-303/18 RENV, nem tették közzé, EU:T:2019:239, 104. pont; lásd még: 2015. május 19-i Brune kontra Bizottság ítélet, F-59/14, EU:F:2015:50, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 E tekintetben az EUMSZ 270. cikk, valamint a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikke szerinti közszolgálati peres eljárások – ideértve a tisztviselőnek vagy alkalmazottnak valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal által okozott kár megtérítésére irányuló eljárásokat is – az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk második bekezdésével összefüggésben az Unió szerződésen kívüli felelősségét szabályozó általános elvekből következő szabályokhoz képest egyedi és különleges szabályok hatálya alá tartoznak (2019. április 10-i AV kontra Bizottság ítélet, T-303/18 RENV, nem tették közzé, EU:T:2019:239, 105. pont).

49 A személyzeti szabályzatból ugyanis többek között az következik, hogy más magánszemélyektől eltérően az uniós tisztviselők, illetve alkalmazottak különleges, kölcsönös jogok és kötelezettségek egyensúlyát magában foglaló, az intézményi munkáltatónak az érintett irányába fennálló gondoskodási kötelezettségében tükröződő munkajogi viszonnyal kapcsolódnak az őket alkalmazó intézményhez, szervhez vagy hivatalhoz (lásd: 2010. december 16-i Bizottság kontra Petrilli ítélet, T-143/09 P, EU:T:2010:531, 46. pont, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlat, helybenhagyta: a 2011. február 8-i Bizottság kontra Petrilli [felülvizsgálat] határozat, C-17/11 RX, EU:C:2011:55, 4. és 5. pont).

50 Erre a fokozott uniós felelősségre tekintettel a munkáltatóként eljáró, kinevezésre vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által tett, jogi aktus vagy döntéshozatali magatartás formájában megnyilvánuló, jogsértés elkövetésére vonatkozó megállapítás önmagában is elegendő ahhoz, hogy az uniós közszolgálati jog megsértése miatt a tisztviselőknek és alkalmazottaknak okozott károk tekintetében az Uniót terhelő felelősség megállapításához szükséges három feltétel közül az első teljesüljön (2010. december 16-i Bizottság kontra Petrilli ítélet, T-143/09 P, EU:T:2010:531, 46. pont; 2011. július 12-i Bizottság kontra Q ítélet, T-80/09 P, EU:T:2011:347, 45. pont), méghozzá anélkül, hogy meg kellene vizsgálni azt a kérdést, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály „kellően súlyos” megsértéséről van-e szó (2018. június 14-i Spagnolli és társai kontra Bizottság ítélet, T-568/16 és T-599/16, EU:T:2018:347, 196. pont; 2019. május 6-i Mauritsch kontra INEA ítélet, T-271/18, nem tették közzé, EU:T:2019:286, 42. pont).

51 Azokban az esetekben pedig, amikor a jogellenesség megállapítható, figyelembe kell venni az adminisztráció mérlegelési mozgásterét. Ezért amikor az adminisztráció meghatározott, a hatályos szabályoknak, az általános elveknek, az alapvető jogoknak vagy akár a saját maga számára előírt szabályoknak megfelelő magatartást köteles tanúsítani, önmagában az ilyen kötelezettségszegés az érintett intézmény felelősségének megállapítását eredményezheti. Amikor azonban az intézmény széles

mérlegelési mozgástérrel rendelkezik – különösen, amikor az alkalmazandó jogszabályok értelmében nem köteles meghatározott módon cselekedni –, kizárólag a nyilvánvaló értékelési hiba minősül jogellenességnek (lásd: 2017. december 13-i CJ kontra ECDC ítélet, T-703/16 RENV, nem tették közzé, EU:T:2017:892, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 E megfontolások alapján kell megvizsgálni a felperesek által a kártérítési kérelmeikkel összefüggésben előadott kifogásokat.

53 E tekintetben – bár a keresetlevél nem egyértelmű – abból kell kiindulni, hogy a felperesek a kinevezésre jogosult hatóság intézkedésének jogellenességére vonatkozó feltétellel kapcsolatban lényegében három szempontot hoznak fel: elsőként az egységvezető magatartását; másodikként a kinevezésre jogosult hatóság által a segítségnyújtás iránti kérelemre, illetve még korábban a személyzeti szabályzat 22a. cikke szerinti figyelmeztető jelzésre válaszul tett, a felperesek által többek között a 2013. november 11-i levéllel elérni kívánt intézkedések nem megfelelő jellegét, harmadikként pedig az igazgatási eljárás észszerűtlen időtartamát és az egységvezető ellen indított fegyelmi eljárás ebből következő elhúzódását.

54 Ezt a három kifogási kategóriát egymást követően kell megvizsgálni.

b) A felpereseknek az egységvezető magatartásából eredő, nem vagyoni kárára vonatkozó kártérítési kérelemről

55 Ami az egységvezető magatartásával a felpereseknek okozott nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet illeti, azt mint idő előtt benyújtott kérelmet el kell utasítani, mivel a felpereseknek az említett egységvezetővel szemben benyújtott kártérítési keresetét nem utasították el előzetesen a nemzeti bíróság előtt.

56 A személyzeti szabályzat 24. cikkének első bekezdése értelmében ugyanis az Unió segítséget nyújt minden tisztviselőnek, illetve alkalmazottnak „különösen olyan személy elleni eljárásban, aki a tisztviselő vagy családtagjai sérelmére, a tisztviselő beosztása vagy feladatainak ellátása miatt fenyegetést, becsületsértést, rágalmazást, illetve bármely személy vagy vagyon elleni támadást követett el”. Továbbá a személyzeti szabályzat 24. cikkének második bekezdése szerint az Unió „egyetemlegesen megtéríti a tisztviselőnek az ilyen esetben elszenvedett kárt, amennyiben azt nem a tisztviselő szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása okozta, és az elkövetőtől nem tudott kártérítést kapni”.

57 Ezzel összefüggésben a személyzeti szabályzat 24. cikkében szereplő segítségnyújtási kötelezettség alapján az intézmény a tisztviselőknek és az alkalmazottaknak a harmadik személyek részéről ellenük irányuló cselekedetekkel szemben, nem pedig az intézmény saját aktusaival szemben köteles védelmet nyújtani, utóbbiak felülvizsgálata ugyanis a személyzeti szabályzat más rendelkezéseinek hatálya alá tartozik (1981. december 17-i Bellardi-Ricci és társai kontra Bizottság ítélet, 178/80, EU:C:1981:310, 23. pont; 2016. szeptember 9-i De Esteban Alonso ítélet, T-557/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:456, 45. pont). Ennek megfelelően e rendelkezés értelmében az uniós intézmény más tisztviselői vagy alkalmazottjai, mint amilyen az egységvezető is, harmadik személynek tekinthetőek (lásd ebben az értelemben: 1979. június 14-i V. kontra Bizottság ítélet, 18/78, EU:C:1979:154, 15. pont).

58 A felpereseknek a személyzeti szabályzat 24. cikke második bekezdésének megfelelően az általuk az egységvezető magatartása következtében állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kárral kapcsolatos kártérítési igény érvényesítését elsődlegesen nemzeti bíróság előtt indított kártérítési kereset útján kell megpróbálniuk, ami azt jelenti, hogy a személyzeti szabályzat e rendelkezésének alkalmazásában a kinevezésre jogosult hatóság csak akkor kötelezhető az e rendelkezés értelmében vett „harmadik”

személy magatartása következtében a felpereseknek okozott kár egyetemleges megtérítésére, ha ily módon nem sikerült a kárt megtéríttetni (lásd ebben az értelemben: 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 112. pont).

59 Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy a segítségnyújtási kötelezettség címén a kinevezésre jogosult hatóság támogathatja – többek között pénzügyileg – a felpereseket az ilyen kártérítés iránti igény érvényesítésében, a jelen ügyben például abban, hogy a „támogatott” keresettel elérhessék, hogy a segítségnyújtás iránti kérelem indokául szolgáló, a beosztásuk vagy feladataik ellátása következtében velük szemben tanúsított cselekmények jogellenes jellegét nemzeti bíróság megállapítsa és kártérítést rendeljen el (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 9-i De Esteban Alonso kontra Bizottság ítélet, T-557/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:456, 42. pont; 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 A fenti megfontolásokra tekintettel ezért el kell utasítani a felpereseknek az egységvezető magatartásából eredő kár megtérítésére irányuló kereseti kérelmeit, ideértve az orvosi titok védelméhez való joguk egységvezető általi állítólagos megsértésére vonatkozó kérelmeket is, amely a kártérítési kérelemben végül nem is szerepelt.

c) A kinevezésre jogosult hatóság által a jelen ügyben hozott segítségnyújtási intézkedések alkalmatlanságára vonatkozó kártérítési kérelemről

1) A kinevezésre jogosult hatóság 2013-ban tanúsított magatartásáról

61 A felperesek mindenekelőtt azt róják fel a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy nem járt el a személyzeti szabályzat 22a. cikke értelmében vett figyelmeztető jelzéssel kapcsolatban, amelyet a 2013. november 11-i levélben kívántak közölni, amely levél a felperesek egy részének olyan nyilatkozataira is utalt, amelyeket az egészségügyi aktáikban is rögzítettek, és amely az orvosi szolgálat által 2013. októberben készített feljegyzésben is szerepel. Véleményük szerint a kinevezésre jogosult hatóságnak már 2013-ban intézkedéseket kellett volna tennie annak érdekében, hogy véget vessen annak a helyzetnek, hogy az egységvezető megsérti a személyzeti szabályzat egyes rendelkezéseit.

62 E tekintetben a személyzeti szabályzat 12a. cikke alapján tilos a lelki zaklatás, következésképpen az e tilalom hatálya alá tartozó tisztviselő magatartása „az Unió tisztviselőire vonatkozó kötelezettségek súlyos megszegésének” minősíthető, és a személyzeti szabályzat 22a. cikke szerinti figyelmeztető jelzés tárgyát képezheti, amely cikk értelmében „[a]z a tisztviselő, akinek a feladatai ellátása során vagy azokkal összefüggésben olyan tények jutnak a tudomására, amelyek okot adnak egy esetleges törvényellenes tevékenység feltételezésére, beleértve az Unió érdekeinek hátrányt okozó csalást vagy korrupciót, illetve a szakmai feladatok teljesítésével kapcsolatos olyan magatartást, amely az Unió tisztviselőire vonatkozó kötelezettségek súlyos megszegését képezi, erről haladéktalanul tájékoztatja közvetlen felettesét vagy főigazgatóját, vagy – ha hasznosnak ítéli – a főtitkárt vagy vele egyenértékű beosztásban dolgozó személyeket, illetve közvetlenül az Európai Csalás Elleni Hivatalt” (lásd ebben az értelemben: 2014. október 8-i Bermejo Garde kontra EGSZB ítélet, T-530/12 P, EU:T:2014:860, 106. pont).

63 Ezzel kapcsolatban a felperesek jogosan hivatkoznak arra, hogy a 2013. november 11-i levelet nem a személyzeti szabályzat 24. cikke értelmében vett segítségnyújtás iránti kérelemnek, hanem a személyzeti szabályzat 22a. cikke szerinti figyelmeztető jelzésnek kell tekinteni. Az említett levélben ugyanis, amint azt a később benyújtott segítségnyújtás iránti kérelemben maguk is kifejtették azzal, hogy „[a] vizsgálat szabálytalan lefolytatásának elkerülése érdekében és a személyzeti szabályzat [2]2. cikkéből eredő [azon] kötelezettségüket tiszteletben tartva, hogy írásban értesítik [a főigazgatót]”, a felperesek lényegében a nyelvvizsga elhalasztását kérték, jelezve aggodalmukat az egységvezető elmeállapotával és a szervezeti egységénél tanúsított magatartásával kapcsolatban. Ezzel szemben ez a levél nem, vagy legalábbis nem kifejezetten hivatkozott lelki vagy szexuális zaklatásra. A levél

lényegében az egységen belüli nehézségekre és konfliktusokra, valamint arra mutatott rá, hogy az egységvezető megsértette a tisztviselők szakmai képességeiről döntő vizsgabizottság függetlenségére vonatkozó alapvető elvet.

64 A kinevezésre jogosult hatóság a főigazgató személyében azáltal, hogy néhány nappal a 2013. november 11-i levél kézhezvétele után egyrészt megbízta az igazgatót azzal, hogy a felperesek által a tudomására hozott tényekre vonatkozóan vizsgálatot folytasson a főigazgatóságon belül, másrészt elhalasztotta az egységvezetőre kötelezően előírt vizsgát, helyt adott a felperesek e levélben megfogalmazott, a személyzeti szabályzat 22a. cikkének hatálya alá tartozó kérelmének, jóllehet a főigazgatóságon belüli ezen vizsgálat jellegét és tartalmát a 2013. november 18-i levélben nem határozta meg.

65 E tekintetben, mivel a ráruházott hatáskörök gyakorlása során az adminisztráció ebből a célból, a logisztikai és humán erőforrások rendelkezésre bocsátása mellett jogosult úgy dönteni, hogy ilyen vizsgálat lefolytatásával bízza meg az intézmény vezetését, például az egyik igazgatót (lásd analógia útján: 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a felperesek nem róhatják fel a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy a főigazgató megbízta az igazgatót a személyzeti szabályzat 22a. cikke értelmében vett, a felperesek által a 2013. november 11-i levélben közölt figyelmeztető jelzéssel kapcsolatos vizsgálat lefolytatásával.

66 A felpereseknek az egészségügyi aktáikban, valamint az orvosi szolgálat egyik orvosszakértője által készített feljegyzésben rögzített nyilatkozatokra való hivatkozása hatástalan.

67 Az egyes intézményeken belül ugyanis kizárólag az orvosi szolgálatnál dolgozó, orvosszakmai etikai szabályok hatálya alá tartozó szakemberek jogosultak arra, hogy orvosi diagnózist állítsanak fel, és közöljék a kinevezésre jogosult hatósággal a személyzeti szabályzat és az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek által ráruházott hatáskörök gyakorlásához szükséges információkat (2019. április 10-i AV kontra Bizottság ítélet, T-303/18 RENV, nem tették közzé, EU:T:2019:239, 109. pont).

68 E tekintetben nem bizonyított, hogy a jelen ügyben maga az orvosi szolgálat tájékoztatta volna a Parlament részéről a segítségnyújtás iránti kérelemnek a kinevezésre jogosult hatóság nevében történő elbírálására feljogosított személyt, azaz a Személyzeti Főigazgatóság főigazgatóját, vagy adott esetben a főtitkárt az egységvezető azon magatartásáról, amely a személyzeti szabályzat 12a. cikkének hatálya alá tartozhat. A 2014. január 11-i e-mailből legfeljebb az állapítható meg, hogy az egyik felperes megküldte a jogi képviselőjüknek az orvosi szolgálatnak tulajdonított feljegyzés másolatát, és jelezte, hogy az igazgató szintén kapott egy másolatot. Az igazgató azonban nem minősült a Parlament részéről a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelem elbírálására jogosult személynek.

69 E körülmények között a 2013. november 11-i levél bekövetkeztét megelőzően nem róható fel a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy nem vett tudomást az egység egyes tisztviselői által 2013-ban az orvosi szolgálatnál tett nyilatkozatok létezéséről és tartalmáról, amelyeket az orvosi szolgálat a felperesek által készített feljegyzésben rögzített.

70 Ami azt a körülményt illeti, hogy a felperesek 2013. november 11-i levelükkel egyidejűleg megküldték a főigazgatónak az orvosi szolgálat feljegyzésének másolatát, amely az ezen szervezeti egységnél tett nyilatkozataik összefoglalását tartalmazta, ismételten meg kell jegyezni, hogy a személyzeti szabályzat 22a. cikkének végrehajtása érdekében a főigazgató – az igazgató és az egységvezető hivatali feletteseként – kétségtelenül a kinevezésre jogosult hatóság kötelezésére jogosult személynek minősült. Ugyanakkor nem volt jogosult arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nevében a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatás tárgyában a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján segítségnyújtás iránti kérelmet bíráljon el.

71 Továbbá függetlenül attól, hogy a felperesek által említett és a keresetlevél A. 7. mellékleteként csatolt dokumentumot az orvosi szolgálat nem látta el bélyegzővel, meg kell erősíteni, hogy a Parlament egészségügyi szolgálatának irodájában tartott konzultáción fogadták a felpereseket.

72 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy az orvosszakértői vélemények önmagukban még nem bizonyítják, hogy jogi értelemben zaklatás történt, vagy hogy az intézmény megszegte a segítségnyújtási kötelezettségét (2015. február 6-i BQ kontra Számvevőszék ítélet, T-7/14 P, EU:T:2015:79, 49. pont; 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 127. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 92. pont). Jóllehet az intézményi orvosszakértők megállapíthatják a tisztviselőknél, illetve alkalmazottaknál fellépő lelki zavarok fennállását, azt azonban nem állapíthatják meg, hogy az említett zavarok lelki zaklatás következtében alakultak ki, mivel a lelki zaklatás fennállásának megállapításakor az ilyen orvosi igazolást kiállító személyek szükségszerűen és kizárólag a felperesnek szóban forgó intézményen belül fennálló munkakörülményeire vonatkozó leírására támaszkodnak (lásd ebben az értelemben: 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 106. pont; 2008. december 2-i K kontra Parlament ítélet, F-15/07, EU:F:2008:158, 41. pont; 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 127. pont), és nem vetik össze ezt a tényállást annak a személynek az állításaival, akinek a magatartását az említett tisztviselők, illetve alkalmazottak kifogásolják.

73 Kétségkívül nem zárható ki, hogy bizonyos körülmények között az intézmény szervezeti egysége vagy orvosi szolgálata a kinevezésre jogosult hatósághoz fordulhat a személyzeti szabályzat 12a. cikkének nyilvánvaló vagy szembeszökő megsértésének lehetséges fennállásával kapcsolatban, és ez alapján a kinevezésre jogosult hatóság a feltételezett sértett által benyújtott, valószínűsítő bizonyítékot tartalmazó segítségnyújtás iránti kérelem hiányában is megindíthatja hivatalból az igazgatási vizsgálatot.

74 Ugyanakkor a jelen ügy körülményei között, mivel abban az időszakban nem nyújtottak be a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelmet a Parlamenten belül segítségnyújtás iránti kérelmek elbírálására jogosult személynek, illetve személyeknek, a felperesek, akik csupán a személyzeti szabályzat 22a. cikke szerinti figyelmeztető jelzést kívántak tenni, és abban nem hivatkoztak a személyzeti szabályzat 12a. cikkének megsértésére, nem róhatják fel a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy nem indított magától már 2013-ban igazgatási vizsgálatot a lelki zaklatással kapcsolatban, és hogy nem hozott ugyanebben az időszakban távoltartási intézkedéseket az egységvezetővel szemben.

75 Meg kell tehát állapítani, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a jelen ügyben sem a személyzeti szabályzat 22a. cikkét, sem pedig a megfelelő ügyintézés elvét nem sértette meg azzal, hogy 2013-tól nem hozott a felperesek érdekében segítségnyújtási intézkedéseket, hogy orvosolja azt a helyzetet, amelynek fennállásáról ebben az időszakban tudomást szerezhetett.

76 Ami a felperesek azon állítását illeti, hogy az igazgató egyoldalúan folytatta le a figyelmeztető jelzésükre válaszul megindított, főigazgatóságon belüli igazgatási vizsgálatot, mivel úgy kezdte meg a vizsgálatot, hogy három olyan személlyel folytatott megbeszélést, akik az egységvezető bizalmát élvezték és ezért befolyásolhatóak voltak, mert meg lehetett győzni őket arról, hogy a felperesek machinációjáról van szó, meg kell állapítani, hogy ez az állítás nincs alátámasztva és nem bizonyított, következésképpen spekulatív jellegűnek kell tekinteni.

77 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az igazgatási vizsgálattal megbízott szerv, amelynek arányos módon kell megvizsgálnia az elé terjesztett ügyeket, széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a vizsgálat lefolytatását, különösen a tanúi közreműködés minőségének és hasznosságának értékelését illetően (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 97. pont; 2013. július 11-i Tzirani kontra Bizottság ítélet, F-46/11, EU:F:2013:115, 124. pont). Márpedig mind az igazgató által meghallgatott személyek kiválasztása, mind a főigazgató 2013. novemberi azon döntése,

hogy a főigazgatóságon belüli belső vizsgálatot az említett igazgatóra bízza, a kinevezésre jogosult hatóság e téren fennálló széles mérlegelési jogkörébe tartozik, és ezzel kapcsolatban a felperesek nem bizonyították, hogy a kinevezésre jogosult hatóság túllépte volna jogkörének korlátait.

78 Végül a felperesek azon állításukat sem bizonyították, hogy az igazgató 2013-ban nem „biztosította a [kinevezésre jogosult hatóság által] rábízott vizsgálat lefolytatását”.

79 A fentiekre tekintettel a kártérítési kérelmet el kell utasítani azon részében, amely a kinevezésre jogosult hatóságnak a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtását megelőzően tanúsított magatartására vonatkozik.

2) A kinevezésre jogosult hatóság által a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtását követően hozott intézkedésekről

80 A kinevezésre jogosult hatóság által a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtását, azaz 2014. január 24-ét követően tanúsított magatartást illetően emlékeztetni kell arra, hogy amikor a kinevezésre vagy – esettől függően – a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósághoz a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtanak be, a hatóság a szolgálat ellátásának rendjével és nyugalmával összeegyeztethetetlen incidens esetén a segítségnyújtási kötelezettség alapján köteles a kellő határozottsággal fellépni, és az ügy körülményei alapján szükséges gyorsasággal és gondossággal reagálni, hogy megállapítsa a tényállást, és az ügy ismeretében levonja a megfelelő következtetést. Ennek érdekében elégséges, hogy az intézményétől védelmet igénylő tisztviselő, illetve alkalmazott valószínűsítő bizonyítékkal álljon elő az állítása szerint őt ért támadások valódiságát illetően. Erre vonatkozó bizonyítékok fennállása esetén a szóban forgó intézménynek meg kell hoznia a megfelelő intézkedéseket, így például a panasz alapjául szolgáló tényeknek a panaszossal folytatott együttműködésben történő megállapítása érdekében igazgatási vizsgálatot kell lefolytatnia (1989. január 26-i Koutchoumoff kontra Bizottság ítélet, 224/87, EU:C:1989:38, 15. és 16. pont; 2007. október 25-i Lo Giudice kontra Bizottság ítélet, T-154/05, EU:T:2007:322, 136. pont; lásd még: 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és a vizsgálat eredményeire tekintettel meg kell tennie a szükséges intézkedéseket, így például – ahogyan a jelen ügyben is – az érintett személlyel szemben fegyelmi eljárást kell indítania, amennyiben az igazgatási vizsgálat végén az adminisztráció lelki zaklatás megtörténtét állapítja meg.

81 Zaklatásra vonatkozó állítások esetén a segítségnyújtási kötelezettség magában foglalja többek között azt a kötelezettséget, hogy az adminisztráció alaposan, gyorsan és bizalmasan kezelve vizsgálja meg azt a segítségnyújtás iránti kérelmet, amelyben zaklatásra hivatkoznak, és tájékoztassa a kérelmezőt a panaszát követően tett intézkedésekről (2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 47. pont; 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 98. pont).

82 Az olyan helyzetben teendő intézkedéseket illetően, amely – mint a jelen ügyben – a személyzeti szabályzat 24. cikkének hatálya alá tartozik, az adminisztráció, az európai uniós bíróság felülvizsgálati jogköre mellett, a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján meghozandó végrehajtási intézkedések és eszközök megválasztása tekintetében széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 48. pont; 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), még akkor is, ha azzal kapcsolatban, hogy a tényállás kimeríti-e a lelki vagy szexuális zaklatás fogalmát – amelynek megállapítására csak az igazgatási vizsgálat végén kerülhet sor – nem rendelkezik széles mérlegelési jogkörrel (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 123. pont; 2018. július 13-i SQ kontra EBB ítélet, T-377/17, EU:T:2018:478, 99. pont; 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 75. pont).

83 A jelen ügyben a Parlament nem vitatja, hogy a segítségnyújtás iránti kérelemben az ott ismertetett, lelki és szexuális zaklatásra vonatkozó állítások mellett azok alátámasztására elegendő valószínűsítő bizonyítékot is előadtak.

84 Márpedig ha a segítségnyújtást kérelmező fél az állításait megfelelően valószínűsítő bizonyítékot szolgáltat, egyrészt az adminisztráció a tényállás tisztázása érdekében köteles igazgatási vizsgálatot indítani, és ezt követően adott esetben meghozni a megfelelő segítségnyújtási intézkedéseket (lásd ebben az értelemben: 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 94. pont), és e tekintetben nem rendelkezik széles mérlegelési jogkörrel az említett igazgatási vizsgálat megindíthatóságát és lefolytathatóságát illetően, másrészt pedig a vizsgálatot a lehető legnagyobb gyorsasággal kell lefolytatni annak érdekében, hogy időben helyreállíthassák a szolgálati érdeknek megfelelő munkafeltételeket.

85 Bár a jelen ügyben a kinevezésre jogosult hatóság a segítségnyújtás iránti kérelemre válaszul kétségkívül megindította az igazgatási vizsgálatot, azt csak 2014. március 19-én folytatta le, és arról csak 2014 áprilisában, azaz közel három hónappal a kérelem benyújtását követően tájékoztatta a felpereseket. Meg kell állapítani, hogy a kinevezésre jogosult hatóság ezzel megsértette a megfelelő ügyintézés elvét és a személyzeti szabályzat 24. cikkét, miközben a felpereseket a kérelmükre tett lépéseket illetően bizonytalanságban hagyta.

86 Ami az 2014. január 29-i találkozót illeti, a felperesek – figyelembe véve többek között a kinevezésre jogosult hatóságnak a szervezeti egységeik megszervezésében biztosított széles mérlegelési jogkört – nem tudták bizonyítani, hogy az igazgató és a főigazgató mellé beosztott jogi tanácsadó jelenléte mennyiben sértette a személyzeti szabályzat alkalmazandó rendelkezéseit. Emlékeztetni kell különösen arra, hogy a segítségnyújtás iránti kérelemben hivatalosan és közvetlenül az egyetlen érintett személy az egységvezető volt. Ezért más személyekre vonatkozó állítások hiányában – még ha a felperesek szubjektíven úgy is vélhették, hogy az igazgató egyetemlegesen felelős az egységvezetővel, és nem adta meg nekik 2013-ban a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján őket megillető segítséget – a kinevezésre jogosult hatóság egyáltalán nem sértette meg ezt a rendelkezést azzal, hogy a 2014. január 29-i találkozó során előírta az igazgató és az említett jogi tanácsadó jelenlétét.

87 Az igazgató által az 2014. január 29-i találkozó során tett kijelentéseket illetően meg kell jegyezni, hogy az igazgató a segítségnyújtás iránti kérelemmel érintett egységvezető felettese volt, és ebben a szakaszban ő maga hivatalosan és közvetlenül nem volt megnevezve a segítségnyújtás iránti kérelemben, továbbá hogy a felperesek elsődlegesen hozzá fordultak 2013-ban, nem pedig a kinevezésre jogosult hatósághoz, amelyet a Személyzeti Főigazgatóság főigazgatója, illetve adott esetben a főtitkár személye testesít meg.

88 Ilyen körülmények között a kinevezésre jogosult hatóság határozhatott úgy, hogy tájékoztatja az igazgatót a segítségnyújtás iránti kérelemről, már csak azért is, hogy segítse őt a kérelem elbírálásában. Ugyanis bár valóban előnyösebb, ha – főszabály szerint – a feltételezett sértett védelme és az állítólagos zaklató szakmai feddhetetlensége érdekében a kinevezésre jogosult hatóság első lépésben sem ez utóbbit, sem másokat nem tájékoztat a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtásáról, ez nem érinti az állítólagos zaklatóénál és a feltételezett sértetténél magasabb pozíciót betöltő személyeket. E tekintetben alapvető fontosságú, hogy a segítségnyújtás iránti kérelem létezésének felfedése ne sértse a vizsgálat hatékonyságát (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 165. pont).

89 Azzal az állítással kapcsolatban, hogy a kinevezésre jogosult hatóság habozott felmenteni az egységvezetőt, amikor olyan álláshelyre osztotta be, ahol már nem állhatott kapcsolatban a felperesekkel, meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben hivatkozott tények súlyosságára, többek között az egység egyik tagjával szembeni szexuális zaklatásra vonatkozó állításokra, valamint a – tulajdonképpen szinte az egység teljes személyi állományát alkotó – felperesek által benyújtott bizonyítékok hitelességére tekintettel a kinevezésre jogosult hatóság a személyzeti szabályzat 24. cikke

alapján köteles volt az egységvezető teljes távoltartását előíró intézkedést hozni. Ugyanakkor – amint erre a Parlament is hivatkozott – a távoltartási intézkedés meghozatala során a kinevezésre jogosult hatóság továbbra is köteles tiszteletben tartani az érintett személy jogait, többek között a védelemhez való jogot és az ártatlanság vélelmét, mivel csak az igazgatási vizsgálat teljes lefolytatását követően kerülhet sor a végleges segítségnyújtási intézkedések meghozatalára (lásd ebben az értelemben: 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 57. pont).

90 A jelen ügyben, bár a kinevezésre jogosult hatóság ténylegesen másik álláshelyre osztotta be az egységvezetőt, és az egység vezetésére, valamint a felperesek 2014. évi értékelési eljárásának lefolytatására egy másik egységvezetőt jelölt ki, meg kell állapítani, hogy – amint azt a Parlament maga is elismeri – az egységvezető valójában továbbra is betöltött némi szerepet az egység munkájában, többek között a szabadságolások és a képzések intézésében, valamint a 2014. évi értékelési eljárásban, holott a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján az egységvezetőnek az igazgatási vizsgálat időtartama alatt teljes mértékben távol kellett volna maradnia az egység irányításától. Továbbá, még ha az igazgatási vizsgálat eredményének megszületése előtt pusztán a felperesek állításai alapján nem is lehetett az egységvezetővel szemben fegyelmi intézkedést vagy az ezzel egyenértékű egyéb közigazgatási intézkedést foganatosítani, az azért nyilvánvalóan helytelennek tűnik, hogy az egységvezető az igazgatási vizsgálat és az azt követő fegyelmi eljárás tartama alatt olyan feladatokra volt beosztva, *[bizalmas]*, amelyek ellátása során napi szinten találkozhatott az egység nagy részét alkotó felperesekkel, és adott esetben megfélemlíthette, illetve megfenyegethette őket.

91 Ezért az, hogy a kinevezésre jogosult hatóság megsértette a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti azon kötelezettségét, hogy ténylegesen távol tartja az egységvezetőt az egység többi tagjától, azt eredményezte, hogy nem sikerült teljes mértékben helyreállítani az Alapjogi Charta 31. cikke értelmében a felperesek méltóságának megfelelő munkafeltételeket.

92 Az igazgatónak a felperesek által az egységvezetőt pártoló és támogató viselkedésként érzékelt magatartását illetően úgy tűnik, hogy A kivételével a felperesek nem szándékoztak az igazgatónak a személyzeti szabályzat 12a. cikke szerinti cselekményeket tulajdonítani, és nem nyújtottak be segítségnyújtás iránti kérelmet aziránt, hogy a kinevezésre jogosult hatóság védelmet nyújtson számukra az igazgatónak a jelen kereset keretében sérelmezett magatartásával szemben.

93 Ami A-t illeti, úgy tűnik, hogy az egységvezetőt érintő kérelmen felül 2015. január 23-án egy másik kérelmet is benyújtott a kinevezésre jogosult hatósághoz aziránt, hogy az igazgató ne legyen megbízva az értékelésével. E kérelemben az érintett úgy vélte, hogy négy éven át olyan hatáskörrel való visszaélést és lelki zaklatást kellett elszenvednie az igazgató részéről, amely az egészségére is hatással volt. A kinevezésre jogosult hatóság az általa segítségnyújtás iránti kérelemnek minősített kérelmet 2015. február 16-án hozott határozatában azzal az indokkal utasította el, hogy a főtitkár még e segítségnyújtás iránti kérelem benyújtása előtt, az egység teljes személyi állományára vonatkozóan jelölte ki az igazgatót a 2014. évi értékelési eljárásban fellebbviteli értékelőnek.

94 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az A nem nyújtott be panaszt az igazgatóra irányuló, segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító ezen határozattal szemben, sem pedig keresetet az EUMSZ 270. cikk alapján. Egyébiránt nem róható fel a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy 2015. január 23. előtt, vagyis A segítségnyújtás iránti kérelmének benyújtását megelőzően nem tett intézkedést az igazgatóval szemben, mivel ezen időpont előtt nem volt tudomása arról, hogy felrótták volna neki, hogy nem a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek megfelelően járt el. Az igazgatónak a keresetlevélben felrótt magatartások azonban az említett 2015. január 23-i kérelemnél korábban történtek.

95 El kell tehát utasítani a felperesek arra vonatkozó kártérítési igényeit, hogy állításuk szerint a kinevezésre jogosult hatóság az igazgató magatartásával kapcsolatban nem tett segítségnyújtási intézkedést.

96 Ami az egyes felpereseknek az igazgató által lefolytatott 2014. évi értékelési eljárásban készített értékelő jelentésében szereplő, állítólagos negatív megjegyzéseket illeti, a Parlament elismerte, hogy a nem ellenőrizhető tényeken alapuló megjegyzéseket törölték. A kinevezésre jogosult hatóság ezen üdvözlendő eljárása, hogy az érintett jelentéseket ugyanezen főigazgatóság másik igazgatójával kijavíttatta, ugyanakkor megerősíti, hogy az igazgató valóban negatív és egyoldalú módon avatkozhatott be egyes felperesek értékelési eljárásába, ideértve azt is, hogy a 2014. évi értékelési eljáráshoz kapcsolódó meghallgatások során a segítségnyújtás iránti kérelemre hivatkozott, és elárulta, hogy az értékelés tárgyában konzultált az egységvezetővel.

97 Kétségtelen, hogy a kinevezésre jogosult hatóság az érintett értékelő jelentések kijavításával helyre tudta állítani a 2014. évi értékelési eljárás objektivitását. Ugyanakkor azzal összefüggésben, hogy a segítségnyújtás iránti kérelem elbírálása folyamatban volt, ez az elem azt bizonyítja, hogy a 2014. évi értékelési eljárásban olyan jogellenesség történt, amely miatt a kinevezésre jogosult hatóságot kötelezni kell a felperesek ezzel kapcsolatos nem vagyoni kárának megtérítésére.

98 Ugyanakkor amennyiben a felperesek – különösen A – azon nem vagyoni kár megtérítését kérik, amelyet szerintük az igazgató „rágalmai, beleavatkozása és bántó megjegyzései”, valamint „ismétlődő és módszeres” magatartása okozott nekik, meg kell állapítani, hogy ez a kártérítési kérelem nem fogadható el.

99 Egyrészt ugyanis – feltételezve, hogy a felperesek az igazgatónak a személyzeti szabályzat 12a. cikkével ellentétesnek vélt magatartásával okozott károk megtérítését kívánják elérni – a felpereseknek – ugyanúgy, mint az egységvezető magatartása miatt állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kár esetében – keresetet kellene indítaniuk a nemzeti bíróság előtt, és ezzel kapcsolatban adott esetben segítséget is kérhetnének a kinevezésre jogosult hatóságtól a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján (2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 111–113. pont). Másrészt pedig a hivatkozott magatartások – a Törvényszék előtt ebben a szakaszban előterjesztett bizonyítékokra tekintettel – lényegében az egységen belüli konfliktusos helyzet nem megfelelő kezelését tükrözik (az ugyanezen az adminisztratív igazgatóságon belüli történt, nem megfelelő kezelés esetét illetően lásd: 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 128. pont; 2015. március 26-i CW kontra Parlament ítélet, F-124/13, EU:F:2015:23, 117. pont, amelyet e tekintetben nem helyezett hatályon kívül a 2016. október 27-i CW kontra Parlament ítélet, T-309/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:632).

100 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani egyrészt azt, hogy a személyzeti szabályzat 24. cikke és az Alapjogi Charta 31. cikke alapján őt terhelő segítségnyújtási kötelezettségre tekintettel a kinevezésre jogosult hatóság nem tett olyan intézkedéseket, amelyek alkalmasak lettek volna a felperesek egységvezetőjének tényleges távoltartására, és biztosították volna a 2014-es értékelési eljárás pártatlanságát, másrészt pedig azt, hogy ez a mulasztás indokolttá teszi a Parlament felelősségének megállapítását.

d) A kártérítési kérelemnek az eljárások időtartamára vonatkozó részéről

101 Az igazgatási vizsgálati eljárás időtartamának észszerűtlenségére vonatkozó állításokat illetően emlékeztetni kell arra, hogy mivel a személyzeti szabályzat nem tartalmaz külön rendelkezést olyan határidőről, amelyen belül egy igazgatási vizsgálatot az adminisztrációnak többek között a lelki zaklatás tárgyában le kell folytatnia, a kinevezésre jogosult hatóság az ilyen ügyekben köteles tiszteletben tartani az észszerű határidő elvét. E tekintetben az érintett uniós intézménynek, szervnek vagy hivatalnak ügyelnie kell arra, hogy az igazgatási vizsgálat lefolytatása során valamennyi aktus elfogadására a korábbi aktusokat követően észszerű időn belül kerüljön sor (lásd: 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

102 Ebben a tekintetben az igazgatási eljárás észszerű vagy észszerűtlen jellegét a jogvitának az érintett szempontjából fennálló tétjére, az ügy összetettségére és a jogvitában részt vevő felek viselkedésére tekintettel kell értékelni (lásd analógia útján: 2016. június 10-i HF kontra Bizottság ítélet, F-133/15, EU:F:2016:127, 109. és 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A személyzeti szabályzat 12a. cikke alapján tilos lelki zaklatásra vonatkozó állítások esetében ezt az értékelést attól az időponttól kezdve kell elvégezni, amikor az adminisztráció megfelelően tudomást szerzett azokról a tényekről és cselekményekről, amelyek az állításokkal érintett tisztviselő, illetve tisztviselők személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségei megsértésének minősülhetnek (lásd ebben az értelemben: 2019. április 10-i AV kontra Bizottság ítélet, T-303/18 RENV, nem tették közzé, EU:T:2019:239, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

103 Meg kell továbbá jegyezni, hogy az adminisztráció nem rendelkezik széles mérlegelési jogkörrel annak meghatározását illetően, hogy mi minősül észszerű határidőnek különösen a lelki zaklatás állítólagos eseteivel kapcsolatban, amelyek vonatkozásában egyrészt az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően (2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 101. és 102. pont) az adminisztráció köteles a kellő gyorsasággal eljárni, elsősorban azért, hogy be tudja fejezni az igazgatási vizsgálatot, másrészt pedig az uniós jogalkotó elmulasztott a személyzeti szabályzat 12a. cikkével együttesen értelmezett 24. cikke, illetve 22a. cikke alapján benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmek és figyelmeztető jelzések elbírálására irányuló eljárások tekintetében a személyzeti szabályzatot alkalmazó adminisztráció számára határidőt előírni.

104 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az igazgatási vizsgálatot csak közel két hónappal a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtását követően indították meg, holott a kinevezésre jogosult hatóság nem vitatta az említett kérelemben szereplő lelki és szexuális zaklatásra vonatkozó állításokat valószínűsítő bizonyítékok hitelességét. Továbbá míg a segítségnyújtást kérelmezők és az egységvezető meghallgatása 2014. április 15-én kezdődött, a Parlament által a Törvényszék kérdéseire adott válaszokból kitűnik, hogy a vizsgálati jelentéseket csak 2015. március 3-án és november 17-én készítették el a kinevezésre jogosult hatóság által kijelölt vizsgálók, a kinevezésre jogosult hatóság pedig 2016. január 6-án fordult a fegyelmi tanácshoz az egységvezető ügyében.

105 Így a kinevezésre jogosult hatóságnak közel két évet vett igénybe a segítségnyújtás iránti kérelem elbírálása, ami – tekintve, hogy az egység szinte egészét érintő ügyről van szó – észszerűtlen időtartamnak minősül.

106 E tekintetben a Parlament nem hozhatja fel ürügyül mentségére azt, hogy az igazgatási vizsgálat jelentős számú személyt érintett, miközben e személyek mindannyian ugyanabban az egységben láttak el feladatokat, és emiatt elérhetők voltak (lásd *a contrario* a több tagállamban, sőt harmadik államban található tanúk időigényesebb eljárást indokolttá tévő meghallgatására vonatkozóan: 2016. június 10-i HI kontra Bizottság ítélet, F-133/15, EU:F:2016:127, 115. pont), annál is inkább, mivel ezek a személyek az igazgatási vizsgálat befejezésére vártak. Ehhez hasonlóan az sem teheti indokolttá az ilyen hosszú időtartamot, hogy a kinevezésre jogosult hatóság köteles a segítségnyújtás iránti kérelemben megnevezett személy védelemhez való jogát biztosítani, mivel e jogokat egyértelműen meghatározza az Alapjogi Charta 41. és 48. cikke, valamint többek között a személyzeti szabályzat 86. cikke és IX. melléklete.

107 Amint azt a felperesek hangsúlyozzák, az észszerű határidő be nem tartása azért is volt hátrányos a jelen ügyben, mivel a felpereseket és az egységvezetőt is hosszabb időn át kellemetlen helyzetnek tette ki. Márpedig a személyzeti szabályzat 24. cikke azt követeli meg, hogy a kinevezésre jogosult hatóság az igazgatási vizsgálat lefolytatása során a lehető leggyorsabban járjon el, mivel egyrészt a lelki zaklatás fennállásának a kinevezésre jogosult hatóság általi esetleges elismerése önmagában is kedvező hatással járhat a sértettek felépülésének terápiás folyamatára, és azt egy esetleges nemzeti bíróság előtti kereset céljából is felhasználhatják, másrészt pedig – megfordítva – az igazgatási vizsgálat lefolytatása hozzájárulhat az állítólagos sértett állításainak cáfolatához, és ezáltal lehetővé teszi az ilyen váddal okozott azon kár jóvátételét, amelyet a zaklatónak vélelmezett személy részére a vizsgálati eljárás

okozhatott, amennyiben kiderül, hogy a vád nem megalapozott (2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 59. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 95., 123. és 124. pont).

108 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem teljesítette a segítségnyújtási kötelezettsége alapján fennálló azon kötelezettségét (2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 47. pont; 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 98. pont), hogy a kérelmezőket megfelelő időben tájékoztassa a segítségnyújtás iránti kérelmükkel kapcsolatos fejleményekről. Míg ugyanis az egységvezetőt már 2014. március 19-én értesítették az igazgatási vizsgálat megindításáról, a felpereseket csak egy hónappal később tájékoztatták. Továbbá úgy tűnik, hogy a felpereseket sem az egységvezetővel szembeni fegyelmi eljárás megindításának időpontjáról, sem pedig az utóbbival szemben kiszabott szankció jellegéről és súlyáról nem tájékoztatták hivatalosan, jóllehet ezeket az információkat közölni kellett volna velük, mivel a segítségnyújtás iránti kérelem elbírálása körébe tartoznak.

109 A felperesek továbbá az igazgatási vizsgálatot követően készített jelentésekről sem kaptak – adott esetben nem bizalmas változatban – másolatot, jóllehet a megfelelő ügyintézés elve és a segítségnyújtási kötelezettség is megkövetelte volna ezek továbbítását, ezen elvek alapján ugyanis a kinevezésre jogosult hatóságnak tájékoztatnia kell az érintetteket az általuk benyújtott segítségnyújtás iránti kérelem eredményéről, különösen a jelen ügyhöz hasonló olyan esetben, amelyben a lelki zaklatás fennállásának a kinevezésre jogosult hatóság által az igazgatási vizsgálatról készített jelentésben történő elismerése önmagában is kedvező hatással járhat a sértettek felépülésének terápiás folyamatára, és azt egy esetleges nemzeti bíróság előtti kereset céljából is fel lehet használni (2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 59. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 95., 123. és 124. pont).

110 A felperesek ugyanakkor nem róhatják fel a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy nem indította meg kellő gyorsasággal az egységvezetővel szembeni fegyelmi eljárást. Erre az eljárásra ugyanis a különös szabályok, különösen pedig a személyzeti szabályzat IX. mellékletében az említett fegyelmi eljárás egyes szakaszai tekintetében szigorúan meghatározott határidők vonatkoznak, és úgy tűnik, hogy ezeket a szabályokat nem sértették meg. A jelen ügyben ugyanis ezen eljárás – amely azzal indult meg, hogy 2016. január 6-án a fegyelmi tanácshoz fordultak – valamivel több mint egy évig tartott, egészen addig, amíg a kinevezésre jogosult hatóság 2017. február 27-én meg nem hozta a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 22. cikke szerinti végleges határozatát, ez pedig az adott ügy összetettségére tekintettel nem tűnik észszerűtlenül hosszú időtartamnak.

111 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság kizárólag a segítségnyújtás iránti kérelem elbírálása tekintetében mind a személyzeti szabályzat 24. cikkét, mind az észszerű határidő elvét megsértette, ami indokolttá teszi a Parlamentnek a felperesekkel szembeni, szerződésen kívüli felelősségének a megállapítását.

2. A kárról és az okozati összefüggésről

112 A jelen ügy összes körülményére tekintettel a Törvényszék úgy véli, hogy a felpereseket ténylegesen nem vagyoni kár érte abból kifolyólag, ahogyan a kinevezésre jogosult hatóság a segítségnyújtás iránti kérelmüket a személyzeti szabályzat 24. cikkére és az észszerű határidő elvére tekintettel kezelte, illetve ahogyan a segítségnyújtás iránti kérelem kezelésével összefüggésben a 2014. évre vonatkozó értékelési eljárást lefolytatta.

113 Mindazonáltal, ami az egység egyik tisztviselőjének az igazgatási eljárás elhúzódása miatti elkeseredéséből következő lemondásához kapcsolódó, állítólagos kárt illeti, meg kell jegyezni egyrészt, hogy az említett tisztviselő a jelen ügyben nem szerepel felperesként, másrészt pedig, bár a lemondásában valóban utalt a segítségnyújtás iránti kérelemben hivatkozott indokokra, de emellett azt

is jelezte, hogy azért mondott le, hogy elfogadjon egy, a származási tagállamában meghirdetett álláshelyet, és így csatlakozhasson a házastársához, aki veszélyeztetett terhessége miatt igényli, hogy a jövőben folyamatosan mellette legyen.

114 Ami a felperesek által követelhető nem vagyoni kár számszerűsítését illeti, a Törvényszék – a felperesek állításával ellentétben – nem vonatkoztathat el attól a Parlament által is hangsúlyozott ténytől, hogy utóbbi intézmény nem csupán a 2017. július 17-i DQ és társai kontra Parlament végzés (T-38/17, nem tették közzé, EU:T:2017:557) alapjául szolgáló, a Törvényszék előtt indított korábbi keresettel összefüggésben felmerült bírósági költségeket vállalta át, hanem legfőképpen egyrészt a felpereseknek a Parlamenttel szemben egy belga bíróság előtt indított keresetével összefüggő képviseletével kapcsolatos költségeket, másrészt pedig a felperesek jogi képviselője által a segítségnyújtás iránti kérelem elbírálására irányuló eljárással összefüggésben nyújtott összes szolgáltatás költségét is.

115 A belga bíróság előtti képviselettel kapcsolatos költségek ugyanis nem tartoznak a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtási kötelezettség hatálya alá, mivel a felperesek nem az egységvezetőt, hanem a Parlamentet perelték. A segítségnyújtás iránti kérelemmel kapcsolatos költségeket illetően emlékeztetni kell arra, hogy a pert megelőző eljárással kapcsolatos ügyvédi képviselet kötelezettségének hiányában ez utóbbi költségek főszabály szerint nem minősülnek megtérítendő költségeknek, és a jelen kártérítési kereset alapján sem követelhetők (lásd ebben az értelemben: 2008. december 10-i Nardone kontra Bizottság ítélet, T-57/99, EU:T:2008:555, 139. és 140. pont).

116 A Parlament által *ex gratia* alapon nyújtott pénzügyi gesztust fémjelző gondoskodásra tekintettel a Törvényszék – figyelembe véve ugyan a felperesek által előadott, a kinevezésre jogosult hatóságnak betudható és nekik nem vagyoni kárt okozó jogsértésnek minősíthető, valamennyi tényt – egyrészt úgy véli, hogy ezt a nem vagyoni kárt akkor értékeli megfelelően, ha méltányossági alapon összesen 36 000 euró, valamennyi felperes között felosztandó összegben határozza meg, másrészt hogy a kártérítési kérelmet ezt meghaladó részében el kell utasítani.

C. A Parlament késedelmi és kompenzációs kamatok fizetésére való kötelezésére vonatkozó kereseti kérelemről

117 A felperesek azt is kérik, hogy a Törvényszék kötelezze a Parlamentet „időközben keletkezett kompenzációs és késedelmi kamatok megfizetésére”.

118 Mivel a Parlament erre a kereseti kérelemre nem tett kifejezetten észrevételt, ezért a felperesek kérelmének helyt kell adni, és úgy kell határozni, hogy a 36 000 eurós összeget az Európai Központi Bank (EKB) által a fő refinanszírozási műveletekre vonatkozóan megállapított kamatláb három és fél százalékponttal növelt mértékével számított késedelmi kamattal kell megemelni, és mivel a kamatok esedékességének kezdő időpontját nem jelölték meg pontosan, ezért e tekintetben a kártérítési kérelem benyújtásának időpontját kell alapul venni.

IV. A költségekről

119 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Egyébiránt ugyanezen szabályzat 134. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit, kivéve, ha a Törvényszék az ügy körülményei alapján indokoltnak tartja, hogy az egyik fél a saját költségein kívül az ellenérdekű fél költségeinek egy részét is viselje.

120 A jelen ügyben a felperesek és a Parlament egy vagy több kereseti kérelmük tekintetében részben pervesztesek lettek. Ugyanakkor a jelen ügy körülményeire tekintettel indokoltnak tűnik, hogy a Parlament a saját költségein felül viselje a felperesek részéről felmerült költségek felét is, és azt is hangsúlyozni kell, hogy a Parlament a költségek viselése szempontjából figyelembe veheti azt, hogy a jogi képviselő munkáját – amely a segítségnyújtás iránti kérelem elbírálására irányuló eljárás, valamint az F-49/14. és a T-38/17. sz. ügyben indított keresetek benyújtása során szükséges volt – a jelen kereset benyújtása tekintetében lényegesen megkönnyítette, és a pénzügyi terheit korábban már viselte.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék kötelezi az Európai Parlamentet, hogy fizessen DQ és a mellékletben megnevezett többi felperes részére az őket ért nem vagyoni kár címén összesen 36 000 euró, közöttük felosztandó, és az Európai Központi Bank (EKB) által a fő refinanszírozási műveletekre vonatkozóan megállapított kamatláb három és fél százalékponttal növelt mértékével 2017. december 13. napjától a Parlament általi tényleges meg fizetés napjáig terjedő időszakra számított kamattal növelt összeget.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Parlament a saját költségein felül viseli a DQ és a mellékletben megnevezett többi felperes részéről felmerült költségek felét is.

4) DQ és a mellékletben megnevezett többi felperes maga viseli saját költségei felét.

Valančius Nihoul Svenningsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. október 3-i nyilvános ülésen.

Aláírások